

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

09 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Elena Covalenco și Ion Guzun,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Călugăreanu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui,

Verdeș Alexandru Ion, născut la 20 decembrie 1991, originar și domiciliat mun. Chișinău com. Dobrogea str. Salcîmilor, 7.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 05.07.2013-04.12.2013
2. în instanța de apel: 15.01.2014-01.04.2014
3. în instanța de recurs: 06.06.2014 - 09.07.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 04 decembrie 2013, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală Verdeș Alexandru Ion, a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen 1 an.

În baza art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe termen de probă de 1 an, obligîndu-l ca în termenul stabilit, să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

2. Potrivit sentinței, s-a stabilit că Verdeș A.I., la 11.04.2013, în jurul orei 09.20, conducînd automobilul de model „Mercedes Vito”, cu n/î C PW 642, în mun. Chișinău, se deplasa prin com. Sîngera, pe str. Chișinăului în direcția str. Alexandru cel Bun. În timpul deplasării pe str. Chișinăului în apropierea str. Alexandru cel Bun, inculpatul n-a ținut permanent seama de împrejurări, n-a apreciat corect situația reală pe drum, în care se află vehiculul în momentul respectiv, prin ce a încălcat cerințele pct. 45 alin. 1), 2) al Regulamentul Circulației Rutiere, care prevăd că, *conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu*

limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, condițiile rutiere, situația rutieră; în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, precum și prevederile art. 46 al aceleiași Regulament care prevede că, conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar asigura securitatea circulației sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă: b) microbuzele și autobuzele în staționare, semnalizate prin semnul distinctiv 5 (anexa nr. 6); c) vehiculele de rută oprite în stații, în urma căruia nu s-a isprăvit cu conducerea vehiculului și a tamponat pietonul, Danilov Alexandru, care traversa strada de la dreapta la stânga, relativ deplasării autovehiculului în cauză. În rezultatul accidentului rutier pietonul, Danilov Alexandru, s-a ales cu lezarea traumatică a splinei cu hemoragie intraabdominală, urmată de șoc hipovolemic, care prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămări corporale grave.

Acțiunile inculpatului, au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și anume: *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În motivarea apelului procurorul a invocat, că instanța de fond a apreciat corect probele administrate de organul de urmărire penală, însă nu a luat în considerație gravitatea infracțiunii imputate și nu a stabilit o pedeapsă, ce ar duce la corectarea și reeducarea inculpatului, mai ales că în prezent se comit cu frecvență sporită infracțiuni similare în urma cărora pătinesc pietonii minori, astfel, se majorează gradul prejudiciabil al acestora și rezonanța lor socială.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2014, a fost respins apelul declarat ca nefondat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat, că prima instanță i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă în limitele fixate de sancțiunea normei imputate, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, cu respectarea criteriilor generale de individualizare a pedepsei, luând în considerație toate circumstanțele concrete, cele atenuante, caracterul și gravitatea infracțiunii comise, motivul și scopul infracțiunii comise, personalitatea vinovatului, consecințele survenite, de asemenea a ținut cont de

influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și din partea altor persoane precum și de faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de apel nu a stabilit temeuri de a admite apelul acuzatorului de stat, de vreme ce pedeapsa stabilită sub formă de închisoare cu suspendarea executării pedepsei corespunde limitei de 1/3 prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, iar în speță prevalează circumstanțele atenuante - inculpatul a recunoscut vina, partea vătămată nu are careva pretenții și respectiv nu este rezonabilă izolarea de societate a inculpatului.

În opinia instanței de apel semnificativ este și faptul, că partea vătămată de asemenea a încălcat pct. 116 alin. 1) lit. a) al Regulamentului circulației rutiere, ieșind pe carosabil prin fața unități de transport, care staționa la oprire.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procuror, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea pedepsei închisorii stabilită prin sentință, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului invocă, că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, a aplicat pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale;

- prin condamnarea inculpatului cu suspendare condiționată a executării pedepsei, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea comiterii de noi infracțiuni de către acesta, precum și de către alte persoane;

- consideră că instanța de apel nu și-a motivat pe deplin concluzia de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, prin prisma art. 7, 61, 75, 76 Cod penal și greșit a concluzionat că corectarea inculpatului este posibilă fără izolarea de societate.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din textului recursului, procurorul invocă ca temeuri de casare a deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul cînd *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea*

soluției contrazice dispozitivului hotărârii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

La fel, Colegiul penal reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și critică hotărârile adoptate numai referitor la aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, pe termen de probă.

Analizând temeiurile pentru recurs invocate, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiului consideră, că în prezenta speța nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, deoarece instanța de apel a respectat prevederile art. 414-417 Cod de procedură penală la judecarea apelului.

Prin urmare, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așa dar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este îndrept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Conform dispoziției art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, avînd drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atît din partea condamnaților, cît și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Consultînd textul sentinței, instanța de recurs reține că prima instanță a ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de toate circumstanțele cauzei, care agravează sau atenuază răspunderea, de persoana celui vinovat, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, prevăzute de art. 75 Cod penal.

Sanțiunea infracțiunii imputate inculpatului și prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 4 ani

Inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, aplicîndu-i prevederile art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei, pe un termen de probă de 1 an.

Totodată, Colegiul penal reține că cauza penală dată a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul beneficiind de dreptul de a-i fi reduse cu o treime limitele de pedeapsă stabilite de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Prevederile alin. (1) art. 90 Cod penal, stipulează că *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă*, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (5) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei.

Deci, din materialele cauzei se constată că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă din imprudență, faptul că a recunoscut vina, s-a căit sincer, a restituit prejudiciul material și moral, constituie conform art. 76 alin. (1) lit. e), f) Cod penal, circumstanțe atenuante. De asemenea, Colegiul reține că careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite, anterior inculpatul nu a fost condamnat, dispune de loc permanent de trai și de muncă, a întreprins măsuri pentru a transporta victima la spital, ceea ce denotă că a conștientizat despre cele săvârșite și a acționat pentru a înlătura urmările prejudiciabile.

Ținînd cont de aceste împrejurări și avînd în vedere prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpat, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe termen de probă, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu sînt prezente.

În opinia Colegiului penal, sînt nefondate alegațiile recurentului, precum că instanța de apel nu s-a expus asupra prevederilor art. 7, 61, 75, 76 Cod penal și nu a argumentat motivele de aplicare a pedepsei cu suspendare condiționată pe termen de probă, deoarece reieșind din conținutul deciziei este evident că instanța de apel a susținut întru totul concluziile instanței de fond, care s-a expus asupra tuturor aspectelor individualizării pedepsei. Totodată decizia instanței de apel cuprinde și concluzii întemeiate referitor la pedeapsa aplicată inculpatului, ce va contribui la corectarea acestuia și va avea un efect preventiv serios pentru el.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care face referire recurentul și nu sînt temeuri de casare a soluției adoptate, fiindcă instanța s-a pronunțat motivat asupra tuturor argumentelor indicate în apel, hotărîrea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției nu contrazice dispozitivului, care este expus clar, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

Astfel, instanța de recurs concluzionează asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, deoarece acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Călugăreanu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui **Verdeș Alexandru Ion**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Ion Guzun